

omma kassuks, párrast sedda, kui ta waese mehhe käest sai kunsti átraóppiaud.

Kutenberg lotis sure Jummala peále, läks teise kohta ellama, seadis hea innimeste abbiga jálle trükimisse asja üles; ja se nou läks hästi eddasit.

Tulli monne aia párrast föddha senna liína: sellid läksid sõa kárra eest árra teiste liínnade sisse ellama, hõkkasid seál ka omma uut kunsti näitama, ja trüktija ammetit piddama; ja nenda läks se aksi iska laiemale ning kaugemale.

Nüüd posle ennam suremat liína, kus trüktija maiasid ei peaks olema. Siin meie maal on trüktijad Tallinnas, Pernus, Tartus, Ria ja Mitawi liínnas, ja iggal meistril tööd küllalt, ja waewa ka küllalt. Siiski peame iggamees omma palge higgi sees omma leiba sõma, ni hästi se, käs ramatud kirjotab, kui se, käs neid trükib, ja pogib, ja müüb ja loeb.

Wimaks kule weel sedda, et üks helde kunninga praua on Luka Ewangeliimi lastnud sure kusloga pimmedatte heaks nenda isseárra-

likul wiil trükida, et agga üks ainus pool lehte on trükitud, et pressiga said tinna tähhed ni kórvaste wästo lehte surrutud, et teine pool nago augukessed on, ja teine pool nago mäckessed tóuswad tähhed pabberist üles.

Pimme mees õppib siis sõrme otsaga neid kõrgemaid kohte árratundma, kus **a**, kus **b**, kus keik muud tähhed; ja loeb, käs keskose pimmedas omma haigewodi peál, ja tannab omma Íssandat kõrges, käs Ma peál innimeste südamed haledaks teeb, et nemmad häddaliiste peále hallastawad.

Menda hallastab ka hea melega sinno õppetaja sinno peále, kui sa tuled — (agga seal posle sulle mitte tarvis wiis muhna kindla sisse panna, — sest temma ei olle mitte wodras sinnule, waid temma on so omma ja so hingekarjane —) ja ütled: „Armas õppetaja, selletage minnule sedda asja, mis ma ollen tänanuosest tähtramatu luggenud, et minna muido arro ei sa, kuida wob pimme innimenne ilma silita sõrme otstega trükitud kirjast arro sada?“

Ja suur Jummal önnistago sinno õppeta-